

3.Tang, Ramona and John, Suganthi, *The 'I' in identity: Exploring writer identity in student academic writing through the first person pronoun*, in *English for Specific Purpose*, no. 18, 1999, S23-S39.

ACADEMICIANUL EMIL POP ȘI ARHEOLOGIA ROMÂNEASCĂ

Liviu MĂRGHITAN

Academia Română, Divizia Istoria Științei

Adresa: Calea Victoriei, nr. 125, cod. 010071, sector 1, oficiu poștal 22, București.

Abstract

Although the Paleopolinological research was initiated by the prestigious biologist Emil Pop, titular member of the Romanian Academy since 195, and this original type of scientific investigation of the flora from the distant historical times has begun to be an efficient means of information in the framework of archaeological excavations, his name is not mentioned in the specific works and treatises.

This omission must be corrected, and the first step in this regard was done in the framework of the scientific research session from Bucharest, the 17 th of May 2007 of the Division of Science History of the Romanian Academy through the following communication.

Cuvinte cheie: *cultură, biologie, investigare, paleopolinologia, arheologie, agricultură, savant.*

Așa cum bine se știe, cercetarea trecutului istoric foarte îndepărtat al omenirii în general și al fiecărui popor în special, au fost și au rămas până în prezent pe cât de tentante, pe atât de pline de felurite greutăți.

Dificultățile multiple, derivate din faptul că unica sursă pentru obținerea de informații pe al căror temei să se formuleze concluzii științifice care să reflecte în mod cât mai fidel aspecte ale existenței umane petrecute cu multe sute de ani mai înainte au fost și au rămas în exclusivitate urmele de cultură materială, au lăsat cale liberă interpretărilor de tot felul.

Astfel, în cele aproximativ două secole și jumătate de cercetări mai mult sau mai puțin sistematice și științifice, atât pe plan științific european cât și național, s-au emis o serie de teorii și s-au creat felurite scenarii ale evoluțiilor pe scara vremii a societății umane, dintre care nu puține erau considerate destul de multă vreme drept adevăruri imuabile și definitiv câștigate de știință.

Însă lucrurile nu au stat chiar așa cum se credea de către generația de cercetători emitentă. Pe măsură ce în căutări erau implicate noi metode de investigare se constata că o seamă dintre mai

vechile percepte nu mai întruneau condițiile de credibilitate pe care se bazau concluziile enunțate și acceptate ca atare în o anumite etapă de studiu.

Într-o asemenea situație se afla și încercarea de situare în timp a momentului istoric în care omenirea în evoluția sa multimilenară a reușit să realizeze că procurarea hranei, problemă capitală din toate timpurile, devenea posibilă și prin alte mijloace decât vânătoarea și culegerea din natură a unor categorii de plante comestibile.

După numeroase căutări, pe la mijlocul secolului al XVIII-lea a început a se contura opinia că practicarea cultivării sistematice a solului ar fi început doar într-un singur spațiu relativ restrâns, numai de câte o unică grupare tribală, iar această fundamentală operațiunea cultivării plantelor ar fi fost răspândită din aproape în aproape de la un trib la altul.

Acel loc în care omul a început să cultive părți din pământul ce îl elibera de vegetația naturală prin aprinderi intenționate, s-a presupus a fi fost ținutul dintre fluviile Tigru și Eufrat, arie teritorială cunoscută sub denumirea greacă de Mesopotamia.

Emisă însă din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, acea teorie era unanim acceptată fără rezerve, fiind consemnată ca atare nu numai în sofisticate tratate de istorie sau renumite enciclopedii, ci era vehiculată și în manualele școlare.

Dar și acest așa considerat adevăr a început să fie pus sub semn de întrebare după ce naturistul biolog Emil Pop stabilise existența unei noi metode de investigare, și anume, analiza polenului din sol. În bună parte susținătorii teoriei genezei agriculturii în Orientul Apropiat au fost extrem de reticenți în acceptarea apelării la analizele polenului va la o nouă metodă în cercetările arheologice. Era pusă sub semn de întrebare posibilitatea ca polenul să reziste nealterat în niveluri

stratigrafice vechi de mi multe zeci de milenii.

Pentru ca Paleopolinologia să fie recunoscută ca o modalitate de îmbogățire a datelor științifice arheologice a trebuit ca practic să dispară fizic o generație de cercetători care la vremea lor erau considerați adevărate somități ai arheologiei.

Odată acceptată valabilitatea analizelor polinice în niveluri de locuire preistorice s-a produs o constatare care pe moment părea neverosimilă. Se constata, când pe un șantier arheologic, când pe altul, că în nivelurile stratigrafice a căror vechime era să fie egală, sau chiar mai mare, cu nivelurile „mesopotamiene”, se găseau resturi de polen ale unor plante cultivabile, deosebite de flora naturală perenă.

În felul acesta apăruse dovada că în spații diferite, au apărut nu unul, ci mai multe exemple de practicare a agriculturii incipiente, nefiind deci vorba de o răspândire a acesteia doar dintr-o unică zonă de pe întregul mapamond.

Se cuvine deci, în acest spațiu înalt științific din incinta Academiei Române, să aducem la cunoștința celor interesați că fără de întemeierea de către cel care a fost academicianul Emil Pop, de la a cărui naștere se împlinesc 110 ani, astăzi atât arheologia românească, cât și cea din străinătate ar fi fost mult mai sărace în date și informații științifice imposibil de a fi obținute fără a se apela la investigațiile Paleopolinologice a cărei paternitate îi revine pe drept savantului ce n-a voit să se despartă de catedra universitară clujeană.

*Comunicare prilejuită de aniversarea
la Academia Română a 110 ani
de la nașterea botanistului prin excelență
Emil Pop.*